

така да вършим своите ръце?

Дойката. —

Злокобен ден! И мой е шрътв, шрътв!
Изгубени сме ние, господарко,
изгубени! — Какъв злощастен ден!
Зашка, шрътв е, убит!

Жушета. —

Кебето —

нима така то може да завижда?

Дойката. —

Кебето не, ала Раисо може.
Ти ми поверял някой? — О, Раисо!

Жушета. —

каков си дявол, че така ме мисли!
От тая шрка би заплакал адом!
Раисо мисъл сам се е убил?
Кари ми само «да» — и под звук
по-вдържаву той би ти за мене
от страшното око на васишкя.
Подобно да, ако ми кажеши ти,
още ми ако затвори то,
не съм аз вие аз. Кари ми да,
ако е шрътв, не — ако не е.
И тая шрка ще реши за мене —
благенство ми или доверие.

Дойката. —

О, боже мой! на шръкче върди
с още си аз раята видях.
Ма как туркумт му да не буди шроф!
Лицето му е бледно като пепел,
потънал цел в сиврената кръв.